

ὥστε παύει λίγο λίγο
 μὲ τὸν κόσμον κάθε σκέσι.
 "Ὅμως ναι, 'ς τὴν μοναξιά του,
 ἔχει ἐλπίδα ζωντανή
 μιὰ φορὰ νὰ γιατρευθῆ
 καὶ τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ
 καὶ πολλοὺς νὰ περγελάσῃ.
 Πλὴν, μὲ τούτη τὴν ἐλπίδα
 τὴν ἡμέρα θ' ἀπαντήσῃ
 ποῦ τὸν κόσμο θε' ν' ἀφήσῃ . . .
 Καὶ 'ς τὴν ἄλλη τὴν ζωὴ
 δὲν χρειάζεται' ἀκοή.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΘΥΜΗΔΙΑΣ

Ὁ παπᾶ-Δημήτρης θέλει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Κώσταν, τοῦ ὁποίου πρὸ
 ὀλίγου ἐκήδευσαν τὴν σύζυγον ;

— Αἶ ! ὑπομονή ! Ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε καὶ τὴν ἐπῆρε.

Καὶ ὁ Κώστας ὡς ἐν ἀφαιρέσει :

— Ὁ Θεὸς τὴν πῆρε ; Οὐμ ! Θὰ καλοπεράσῃ μαζί της !

* *

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου. Ἡ διδασκάλισσα ἐρωτᾷ
 μικρὰν μαθήτριά. Πρόκειται περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον.

— Λοιπόν, μικρή μου, λέγε μας ἢ μαμά σου λόγου χάριν, ποιὸν
 ἀγαπᾷ ἔπειτα ἀπὸ τὸν πατέρα σου ;

Καὶ ἡ μικρὰ ἀνόητος :

— Ἀγαπᾷ τὸν ἀντικρινὸ μας γείτονα, τὸν λοχαγὸ ! . . .